

DE VERBORGEN ERFGENAAM
Boek III – Het Kind van de Rode
Poort

Auteur: Cedric Van De Voorde

Hoofdstuk 1

De Schaduw na Ravenhof

De rode kaars brandde nog steeds.

Elias stond midden in de gang van Ravenhof en keek naar het kleine metalen plaatje in zijn hand.

LYRIA.

De naam bleef door zijn hoofd spoken.

Hij wist niet wie het meisje was.

Hij wist alleen dat ze hem kende.

En dat ze hem **broer** had genoemd.

Achter hem kraakte een deur.

Elias draaide zich om.

Lyra stond in de deuropening.

Haar haren waren losgeraakt van de reis en haar gezicht was nog bleek van de vermoeidheid.

"Wat doe je hier?"

Elias hield het rode lint omhoog.

"Ik werd wakker."

Lyra keek naar het lint.

Haar gezicht veranderde.

"Waar heb je dat gevonden?"

"Hier."

"Wat staat erop?"

Elias draaide het plaatje naar haar toe.

Lyra verstijfde.

"Nee."

"Je kent die naam."

"Nee."

"Lyra."

Ze liep naar hem toe en pakte het plaatje vast.

Haar vingers begonnen te trillen.

"Ik heb deze naam vroeger gehoord."

"Van wie?"

"Van onze moeder."

Elias voelde een koude rilling over zijn rug lopen.

"Wat zei ze?"

Lyra keek naar het donkere einde van de gang.

"Ze zei dat ik die naam nooit mocht uitspreken."

Een deur verderop ging open.

Lucas verscheen met zijn zwaard in zijn hand.

"Ik hoorde stemmen."

Helena kwam achter hem aan.

"Is er iets gebeurd?"

Elias keek naar Lyra.

"Er is iemand in het kasteel."

Lucas trok zijn zwaard verder.

"Wie?"

"Een kind."

Helena fronste.

"Een kind?"

Elias knikte.

"Een meisje."

"Waar is ze?"

"Verdwenen."

Mira kwam uit haar kamer.

"Niet verdwenen."

Iedereen keek haar aan.

Mira wees naar de vloer.
"Ze is nooit echt hier geweest."
Elias begreep het niet.
"Wat bedoel je?"
"Je hebt haar gezien in een droom."
"Het voelde echt."
"Dat betekent niet dat het echt was."
Mira pakte het rode lint.
Zodra ze het aanraakte, trok ze haar hand terug.
"Au!"
Een klein rood teken verscheen op haar handpalm.
Elias keek geschrokken.
"Wat is dat?"
Mira keek naar het teken.
"Ik weet het niet."
Toen begon het teken te bewegen.
Een dunne rode lijn kroop over haar hand.
Ze sloeg haar hand tegen haar borst.
"Het brandt."
Elias greep haar arm.
Op het moment dat hij haar aanraakte, verdween het teken.
Maar nu stond het op zijn hand.
Naast zijn gouden teken.
Lucas keek hem aan.
"Dat is nieuw."
Elias keek naar zijn hand.
"Ja."
De rode lijn vormde langzaam een symbool.
Een oog.

Daaronder stond één klein getal.

9.

"Dat is onmogelijk," zei Aelor.

Hij stond inmiddels in de gang.

Hij had het teken gezien en was onmiddellijk wakker geworden.

"Waarom?"

"Er zijn acht erfgenamen."

Elias keek hem aan.

"Dat dachten we."

Aelor zweeg.

"Wat weet je?"

"Niet genoeg."

"Dan vertel wat je wel weet."

Aelor keek naar het rode teken.

"De oude geschriften spreken over een negende bloedlijn."

"De bloedlijn die magie vernietigt," zei Lyra.

Aelor schudde zijn hoofd.

"Nee."

Hij keek naar Elias.

"Dat is de zesde."

Elias voelde zijn maag samentrekken.

"Dan wat is de negende?"

Aelor antwoordde zacht:

"De bloedlijn die de andere acht kan beheersen."

Niemand zei iets.

Mira keek naar Elias.

"Daarom werd dat kind verborgen."

"Waarom?"

Aelor keek naar de vloer.

"Omdat de negende erfgenaam niet door de Bron werd gemaakt."

Elias fronste.

"Door wie dan?"

Aelor keek naar de donkere gang.

"Dat weten we niet."

Plotseling sloeg ergens een deur dicht.

BAM!

Iedereen draaide zich om.

Een koude wind trok door de gang.

De rode kaars doofde.

Toen klonk er een zacht kinderstemmetje.

"Elias..."

Elias keek naar de donkere trap.

"Daar."

Hij rende naar beneden.

Lucas volgde hem.

"Niet alleen!"

Ze stormden de trappen af.

Hoe dieper ze kwamen, hoe kouder het werd.

Tot ze uiteindelijk bij een stenen deur kwamen.

Elias herkende haar.

De deur uit de kamer van zijn grootmoeder.

De deur waarachter de laatste poort had gestaan.

Maar nu stond ze open.

Een rode gloed kwam van binnenuit.

Elias duwde de deur verder open.

De kamer was leeg.

Geen wieg.
Geen vlammen.
Geen vrouw.
Alleen een klein rood spoor op de vloer.
Het liep naar de muur.
Elias volgde het.
Daar stond een inscriptie die er eerder niet was geweest.
Hij veegde het stof weg.
De woorden werden zichtbaar.

NEGEN KINDEREN.

ACHT WERDEN GEBOREN.

ÉÉN WERD GEMAAKT.

Lucas las de woorden opnieuw.

"Wat betekent dat?"

Elias keek naar de laatste zin.

Daaronder verscheen langzaam een tweede boodschap.

Alsof iemand haar op datzelfde moment in de steen schreef.

EN HIJ WACHT OP JOU.

Elias voelde zijn hart versnellen.

"Op mij."

Lucas keek hem aan.

"Wie?"

Elias antwoordde niet.

Want achter hen klonk plotseling een zacht gelach.

Een kind.

Hij draaide zich om.

Aan het einde van de gang stond het meisje opnieuw.

Rode ogen.

Donker haar.
Een wit nachthemd.
En een klein rood lint om haar pols.
Ze keek rechtstreeks naar Elias.
"Je hebt lang over me gedaan."
Elias zette een stap naar voren.
"Wie ben je?"
Het meisje glimlachte.
"Dat weet je."
"Nee."
Ze wees naar zijn hand.
Naar het rode teken.
"Je draagt mijn bloed."
Elias keek geschrokken.
"Hoe?"
Het meisje liep langzaam achteruit.
"Kom."
"Waarheen?"
"Naar beneden."
Ze keek naar de vloer.
"Daar waar je moeder ons heeft verborgen."
Elias verstijfde.
"Ons?"
Het meisje glimlachte.
"Ja, broer."
Achter haar verscheen een donkere trap.
Een trap die Elias nog nooit eerder had gezien.
Het meisje draaide zich om.
"Kom je?"

Elias keek naar Lucas.
Daarna naar Lyra, die inmiddels achter hem stond.
Lyra keek naar het meisje.
Haar gezicht werd bleek.
"Dat is onmogelijk."
Elias keek haar aan.
"Wat?"
Lyra fluisterde:
"Ik herken haar."
"Hoe?"
Ze keek naar het meisje.
"Omdat ik haar als baby heb vastgehouden."
Het meisje draaide zich om.
Haar rode ogen glinsterden.
"Dat klopt."
Ze glimlachte.
"Jij was mijn zus."
Toen verdween ze de trap af.
Elias keek naar de duisternis.
En zonder nog iets te zeggen, zette hij de eerste stap.
Naar beneden.

Hoofdstuk 2

Het Kind Onder de Steen

De trap leek eindeloos.

Elias daalde langzaam af, met Lucas vlak achter zich en Lyra, Helena, Mira en Aelor daarachter.

Hoe dieper ze kwamen, hoe kouder de lucht werd.

De muren waren bedekt met oude rode symbolen.

Geen enkele leek op de tekens van de vijf bloedlijnen.

Of de zesde.

Of zelfs de achtste.

Deze symbolen waren anders.

Ouder.

Veel ouder.

"Deze plek stond niet op de kaart," fluisterde Aelor.

Elias keek naar hem.

"Hoe weet je dat?"

"Omdat ik alle kaarten van Ravenhof heb gezien."

Hij streek met zijn vingers over een van de symbolen.

"Dit is geen gewone taal."

"Wat is het dan?"

Aelor keek bezorgd.

"Een taal die ouder is dan magie."

Beneden eindigde de trap bij een enorme stenen deur.

Het meisje stond ervoor.

Ze wachtte.

Toen Elias dichterbij kwam, draaide ze zich om.

"Je bent gekomen."

Elias keek haar aan.

"Wie ben je?"

Het meisje glimlachte.

"Dat heb je al gevraagd."

"En je hebt niet geantwoord."

Ze liep naar de deur.

"Mijn naam is Lyria."

Lyra kwam naar voren.

"Dat is niet mogelijk."

Lyria keek haar aan.

"Waarom niet?"

"Omdat die naam niet bestaat."

Lyria glimlachte.

"Dat is precies waarom ik hem kreeg."

Ze legde haar hand op de deur.

De rode symbolen begonnen te gloeien.

De deur opende zich.

Achter de deur lag een enorme ondergrondse ruimte.

In het midden stond een ronde tafel.

Daarop lagen negen stenen.

Acht waren gebroken.

De negende was volledig intact.

Elias liep dichterbij.

"Wat zijn dit?"

Lyria antwoordde:

"Erfgenamen."

Op de eerste steen stond een gouden teken.

De tweede was zilver.

De derde zwart.

De vierde wit.

De vijfde blauw.
De zesde groen.
De zevende paars.
De achtste had geen kleur.
Maar de negende steen...
was rood.
Elias voelde zijn hand branden.
Hij keek naar het teken op zijn huid.
"Dit is jouw bloedlijn."
Lyria knikte.
"Ja."
"Maar waarom bestaat die?"
"Omdat de andere acht niet genoeg waren."
Lyra kwam naast Elias staan.
"Wat bedoel je?"
Lyria keek haar aan.
"Jullie zijn gemaakt om de wereld te beschermen."
Ze wees naar de acht stenen.
"Maar niemand werd gemaakt om de erfgenamen zelf te beschermen."
Ze wees naar de rode steen.
"Dat ben ik."
Mira liep naar de tafel.
"Waartegen moeten de erfgenamen beschermd worden?"
Lyria keek haar aan.
"Tegen elkaar."
De woorden vielen zwaar.
Aelor keek naar de acht stenen.
"De bloedlijnen zijn niet altijd samen geweest."

"Nee."

"Ze hebben oorlog gevoerd."

Lyria knikte.

"En iedere keer dat ze vochten, werd de wereld zwakker."

Elias keek naar de rode steen.

"En jij?"

"Ik kan hun kracht stoppen."

"Alle acht?"

Lyria knikte.

"Maar er is één probleem."

"Welke?"

Ze keek naar Elias.

"Jij."

Elias fronste.

"Waarom ik?"

"Omdat jij de eerste bent die niet onder mijn invloed valt."

Elias voelde een koude rilling.

"Waarom?"

Lyria kwam dichterbij.

"Omdat jij mijn broer bent."

"Dat verklaart niets."

"Jawel."

Ze wees naar zijn borst.

"Jij draagt iets wat de anderen niet hebben."

Elias legde zijn hand op zijn borst.

"De Oorsprong?"

Lyria schudde haar hoofd.

"Nee."

"Wat dan?"

Lyria fluisterde:

"Vrije wil."

Iedereen zweeg.

"De Bron heeft de andere erfgenamen gemaakt met een doel."

Ze keek naar Elias.

"Maar jou heeft ze niet volledig kunnen beheersen."

"Waarom?"

"Omdat iemand anders je heeft veranderd."

Elias voelde zijn hart versnellen.

"Wie?"

Lyria keek naar de ingang.

"Onze moeder."

Op dat moment sloeg de deur achter hen dicht.

Iedereen draaide zich om.

Adrian stond in de opening.

Zijn gezicht was ernstig.

"Elias."

Elias keek hem aan.

"Je wist hiervan."

Adrian knikte.

"Ja."

"Je wist dat Lyria bestond."

"Ja."

"Je wist van deze kamer."

"Ja."

Elias voelde de woede opkomen.

"Waarom heb je me dit nooit verteld?"

Adrian kwam langzaam naar binnen.

"Omdat je moeder me verbood het te vertellen."

"Waarom?"

Adrian keek naar Lyria.

"Omdat ze wist wat er zou gebeuren als jij haar vond."

Elias keek naar zijn zus.

"Wat zou er gebeuren?"

Adrian antwoordde:

"Dan zou de negende bloedlijn ontwaken."

Lyria keek naar haar handen.

"Dat is al gebeurd."

Het rode teken op haar pols begon te gloeien.

Adrian werd bleek.

"Nee..."

Een diepe dreun klonk onder hun voeten.

De negen stenen begonnen te bewegen.

De acht gebroken stenen kwamen langzaam omhoog.

Elias keek geschrokken.

"Wat gebeurt er?"

Aelor trok zijn wapen.

"De bloedlijnen worden geactiveerd."

De rode steen begon fel te branden.

Lyria greep Elias' hand.

"Te laat."

"Waarvoor?"

Ze keek naar het plafond.

"Voor hem."

Een enorme scheur verscheen boven de tafel.

Zwarte rook stroomde naar beneden.

Een stem klonk vanuit de duisternis.

"Eindelijk."

Elias herkende de stem.

Kaelion.

Maar hij was niet alleen.

Een tweede stem klonk erdoorheen.

Dieper.

Ouder.

"Breng mij mijn kinderen."

Adrian trok onmiddellijk zijn zwaard.

"Nee."

Elias keek hem aan.

"Wie is dat?"

Adrian keek naar de scheur.

"De eerste koning."

De vloer begon te trillen.

Lyria keek naar Elias.

"Je moet kiezen."

"Waarvoor?"

"Voor je familie..."

Ze wees naar de acht stenen.

"...of voor de wereld."

Elias keek naar zijn vader.

Naar Lyra.

Naar Lyria.

Naar zijn vrienden.

En toen naar de rode steen.

Hij wist dat zijn keuze gevolgen zou hebben.

Maar voordat hij iets kon zeggen...

barstte de negende steen open.

Daarin zat een klein voorwerp.
Een gouden ring.
Elias herkende hem onmiddellijk.
De ring van zijn moeder.
Aan de binnenkant stonden drie woorden gegraveerd:
VERGEET MIJ NOOIT.
Elias kniep zijn ogen dicht.
Een stem fluisterde in zijn hoofd.
Niet van de Oorsprong. Niet van Lyria. Niet van Kaelion.
De stem van zijn moeder.
"Elias..."
Hij opende zijn ogen.
"Als je dit ziet, betekent het dat ik dood ben."
Elias verstijfde.
"Moeder?"
De stem ging verder.
"Maar geloof niemand die je vertelt dat ik gestorven ben."
De rode steen brak volledig open. Een deur verscheen
achter de tafel.
En daarop stond slechts één woord: **VALERIA.**
Lyria keek naar Elias.
"Daar begint het echte geheim."
Elias keek naar de deur.
"Dan gaan we."
Achter hen klonk opnieuw de stem van de eerste koning.
"Ja."
"Kom maar naar Valeria."
"Daar wacht ik op jullie."

Hoofdstuk 3

De Stad die Niet Bestond

De deur met het woord **VALERIA** stond midden in de ondergrondse kamer.

Niemand bewoog.

Elias hield de ring van zijn moeder stevig vast.

De stem die hij zojuist had gehoord, kon onmogelijk echt zijn geweest.

En toch...

hij had haar gehoord.

Niet zoals een herinnering.

Niet zoals een droom.

Alsof zijn moeder werkelijk tegen hem had gesproken.

"Ze leeft," zei Elias.

Adrian keek naar hem.

"Dat weet je niet."

"Ze zei dat ik niemand moest geloven die zegt dat ze dood is."

Adrian zweeg.

Elias keek hem recht aan.

"Jij wist het."

Zijn vader antwoordde niet.

"Papa."

Adrian sloot zijn ogen.

"Ik wist dat er een kans was."

"Een kans?"

"Je moeder is verdwenen tijdens de Nacht van de Rode Maan."

Lyra keek verbaasd.

"Dat heb je mij nooit verteld."

"Jij was nog te jong."

Elias voelde zijn woede terugkomen.

"Jullie hebben allemaal zoveel voor me verborgen."

Adrian keek hem aan.

"Ik probeerde je in leven te houden."

"Door te liegen?"

"Door je een kans te geven."

De kamer werd stil.

Toen klonk er een zachte stem.

"Jullie hebben geen tijd meer."

Lyria stond voor de deur.

"Valeria wacht."

Elias liep naar de deur.

Zodra hij de gouden ring tegen het slot hield, begon het rode symbool te gloeien.

Een klik.

De deur ging open.

Daarachter was geen gang.

Geen kamer.

Alleen mist.

En ergens in die mist klonk water.

Lucas keek naar Elias.

"Ik neem aan dat we hier niet gewoon doorheen wandelen?"

"Waarschijnlijk niet."

Lucas zuchtte.

"Ik begin je gevoel voor avontuur steeds minder leuk te vinden."

Helena glimlachte kort.

"Je kunt ook teruggaan."

"Absoluut niet."

Ze stapten de mist in.

De wereld veranderde.

In één seconde stonden ze niet langer onder Ravenhof.

Ze stonden op een lange stenen brug.

Onder hen stroomde zwart water.

Aan beide kanten stonden hoge gebouwen.

Maar niemand woonde er.

Geen stemmen.

Geen vogels.

Geen wind.

Alleen stilte.

Elias keek om zich heen.

"Dit is Valeria."

Lyria knikte.

"De stad tussen werelden."

Mira keek verbaasd.

"Maar Valeria lag onder water."

"Dat was de oude stad."

Lyria wees naar de hemel.

"Dit is de stad zoals ze werkelijk is."

Elias keek omhoog.

Er was geen zon.

Geen maan.

Alleen een enorme rode cirkel in de lucht.

"Waar zijn we?"

Lyria antwoordde:

"Tussen het verleden en de toekomst."

Ze liepen door de lege straten.

Op de muren stonden namen.

Duizenden namen.

Sommige waren eeuwenoud.

Andere leken nieuw.

Elias bleef plotseling staan.

Hij zag een naam die hij herkende.

ADRIAN.

Daaronder stond:

ELIAS.

En daaronder:

LYRA.

Maar er stond nog een vierde naam.

Elias veegde het stof weg.

LYRIA.

Hij keek naar het meisje.

"Waarom staat jouw naam hier?"

Lyria keek naar de muur.

"Dat weet ik niet."

Adrian liep naar hen toe.

Zijn gezicht werd bleek.

"Ik wel."

Iedereen keek hem aan.

"Toen je moeder hier kwam, was Lyria al geboren."

Elias fronste.

"Maar dat kan niet."

"Waarom?"

"Omdat Lyra en ik tegelijk geboren zijn."

Adrian keek naar de namen.

"Dat dacht ik ook."

Hij wees naar Lyria.

"Maar zij is ouder."

Lyria keek geschokt.

"Hoe oud?"

Adrian antwoordde:

"Ongeveer driehonderd jaar."

Niemand sprak.

Lucas keek naar Lyria.

"Dat meen je niet."

Lyria keek naar haar eigen handen.

"Ik ben geen driehonderd jaar oud."

"Je bent hier geboren," zei Adrian.

"Maar je lichaam bleef een kind."

Elias voelde opnieuw de koude rilling.

"Waarom?"

Adrian keek naar de rode lucht.

"Omdat de tijd hier niet loopt zoals in onze wereld."

Plotseling klonk er een bel.

Eén keer.

De gebouwen begonnen te bewegen.

Deuren gingen open.

Lantaarns sprongen aan.

En uit de huizen kwamen mensen.

Duizenden.

Iedereen droeg hetzelfde rode teken.

Elias trok zijn zwaard.
"Wie zijn dat?"
Lyria fluisterde:
"De vergeten mensen."
"Wat betekent dat?"
"Zielen die tussen de werelden zijn blijven hangen."
Een oude man kwam naar voren.
Hij keek naar Elias.
Daarna naar Lyra.
Toen naar Lyria.
Hij knielde.
"De drie zijn terug."
Iedereen achter hem knielde eveneens.
Elias keek verbaasd.
"Sta op."
Niemand bewoog.
De oude man keek hem aan.
"Wij hebben eeuwen op jullie gewacht."
"Waarom?"
"Omdat alleen jullie de poort kunnen openen."
Elias keek naar de lucht.
"Welke poort?"
De oude man wees naar het einde van de stad.
Daar stond een enorm zwart paleis.
"De poort naar het eerste koninkrijk."
Ze volgden de menigte.
Hoe dichterbij het paleis kwamen, hoe sterker Elias de
Oorsprong voelde.
Maar deze keer was haar stem duidelijk.

"Ga niet naar binnen."

Elias stopte.

Lyra keek hem aan.

"Wat is er?"

"De Oorsprong wil niet dat we daarheen gaan."

Lyria keek naar hem.

"Dan moeten we juist gaan."

"Waarom?"

"Omdat ze bang is."

Elias keek haar aan.

"Waarvoor?"

Lyria keek naar het paleis.

"Voor wat daarbinnen zit."

De deuren van het paleis gingen vanzelf open.

Binnen stond een lange tafel.

Aan het hoofd zat een man.

De eerste koning.

Hij zag er niet uit zoals Elias had verwacht.

Geen monster.

Geen schaduw.

Hij leek op een gewone man.

Oud.

Kalm.

Bijna vriendelijk.

Hij stond op.

"Elias."

Elias trok zijn zwaard.

"Blijf daar."

De koning glimlachte.

"Je hebt de ogen van je moeder."

Elias voelde zijn hart versnellen.

"Waar is ze?"

De koning keek naar Adrian.

"Je vader heeft haar nooit gevonden."

Elias keek naar zijn vader.

Adrian zei niets.

"Jij weet waar ze is."

De koning knikte.

"Ja."

"Waar?"

Hij wees naar een deur achter de troon.

"Daar."

Elias liep naar voren.

Maar de koning zei:

"Als je door die deur gaat, zal je alles vergeten wat je tot nu toe hebt geleerd."

Elias bleef staan.

"En als ik niet ga?"

"Dan blijft je moeder voor altijd gevangen."

Elias keek naar Lyra.

Lyra knikte.

"Ga."

Hij keek naar Lyria.

Zij glimlachte.

"Je hebt je hele leven naar antwoorden gezocht."

Ze wees naar de deur.

"Dit is je kans."

Elias pakte de klink.

Toen hoorde hij achter zich Adrian zeggen:
"Elias."
Hij draaide zich om.
Zijn vader keek hem met tranen in zijn ogen aan.
"Als je daar naar binnen gaat..."
Hij slikte.
"...zal je ontdekken waarom je moeder je werkelijk heeft
verlaten."
Elias keek naar de deur.
"Dan moet ik het weten."
Hij opende haar.
Achter de deur stond een vrouw.
Lang donker haar.
Een witte jurk.
Haar rug naar hem toegekeerd.
Elias stopte met ademen.
"Moeder?"
De vrouw draaide zich langzaam om.
Het was haar gezicht.
Haar ogen.
Haar glimlach.
Maar toen ze sprak...
was haar stem niet die van zijn moeder.
"Je bent eindelijk gekomen."
Elias deed een stap achteruit.
"Wie ben jij?"
De vrouw glimlachte.
"Dat is de vraag die je al je hele leven had moeten stellen."
Ze wees naar een spiegel achter haar.

Elias keek erin.
Hij zag zichzelf.
Lyra.
Lyria.
Adrian.
Maar tussen hen stond nog iemand.
Een klein meisje.
Met rode ogen.
Elias draaide zich om.
Niemand stond achter hem.
Toen keek hij opnieuw in de spiegel.
Het meisje glimlachte.
En fluisterde:
"Ik ben je moeder."
De spiegel barstte.
**En achter het glas opende zich een deur naar een
wereld die niet op enige kaart bestond.**

Hoofdstuk 4

De Vrouw Achter de Spiegel

De spiegel viel niet uiteen.

De barsten liepen over het glas, maar geen enkel stuk brak af.

Elias bleef ernaar kijken.

Het meisje met de rode ogen stond nog steeds aan de andere kant.

Ze glimlachte.

Niet vriendelijk.

Niet dreigend.

Bijna verdrietig.

"Eindelijk."

Elias deed een stap naar voren.

"Wie ben je?"

Het meisje legde haar hand tegen het glas.

"Je weet het."

"Nee."

"Je hebt mijn stem al eerder gehoord."

Elias voelde zijn hart sneller slaan.

Dezelfde stem.

Dezelfde stem die hem onder Ravenhof had toegesproken.

"Broer..."

Elias fluisterde:

"Lyria?"

Het meisje schudde haar hoofd.

"Niet helemaal."

Achter Elias klonk plotseling een stem.

"Blijf van de spiegel af."

Adrian.

Elias draaide zich om.

Zijn vader stond in de deuropening.

Maar hij keek niet naar Elias.

Hij keek naar de spiegel.

En voor het eerst zag Elias iets wat hij nog nooit eerder bij zijn vader had gezien.

Pure angst.

"Wat is dit?"

Adrian kwam langzaam dichterbij.

"Een herinnering."

"Van wie?"

Adrian keek naar de spiegel.

"Van je moeder."

Elias wees naar het meisje.

"Dat is niet mijn moeder."

"Nee."

"Wie is het dan?"

Adrian zweeg.

Elias voelde de woede terugkeren.

"Ik ben het zat dat iedereen blijft zwijgen."

Hij stapte naar zijn vader.

"Geen geheimen meer."

Adrian keek hem aan.

"Dan moet je klaar zijn voor de waarheid."

"Dat ben ik."

"Ook als die waarheid alles verandert wat je over jezelf denkt?"

Elias knikte.
"Ja."
Adrian keek naar Lyra.
Toen naar Lyria.
"Dan moeten jullie allemaal luisteren."
De spiegel begon te gloeien.
Een beeld verscheen.
Een oude kamer.
Een jonge vrouw zat op een bed.
Elias herkende haar onmiddellijk.
Zijn moeder.
Ze hield een baby vast.
Elias voelde zijn adem stikken.
"Dat ben ik."
Adrian schudde zijn hoofd.
"Nee."
Het beeld veranderde.
De vrouw legde de baby in een wieg.
Daarna kwam een tweede baby.
En een derde.
Elias keek verbijsterd.
"Drie?"
Adrian knikte.
"Jullie waren met drie."
Lyra stapte dichterbij.
"Wie is het derde kind?"
Adrian keek naar Lyria.
"Zij."
Lyria schudde haar hoofd.

"Dat kan niet."

"Jullie moeder heeft jullie drieën tegelijk gekregen."

Elias keek naar Lyra.

Daarna naar Lyria.

"Maar jij bent driehonderd jaar oud."

"Hier wel."

Adrian wees naar de spiegel.

"Maar in onze wereld niet."

De kamer werd stil.

"Hoe oud ben ik dan werkelijk?"

Adrian keek naar Lyria.

"Jullie zijn alle drie even oud."

Lyria keek geschokt.

"Dat betekent..."

"Ja," zei Adrian.

"De tijd heeft jou niet ouder gemaakt."

Het beeld in de spiegel veranderde.

De jonge moeder stond nu tegenover een man.

De eerste koning.

Maar hij zag er jonger uit.

Veel jonger.

Hij hield een klein rood kristal vast.

"Je weet wat je moet doen," zei hij.

De moeder schudde haar hoofd.

"Ik laat mijn kinderen niet door jou gebruiken."

"Ze zijn niet jouw kinderen."

"Dat zijn ze wel."

"Ze behoren toe aan de Bron."

De moeder trok haar kinderen dicht tegen zich aan.

"Nee."

De koning kwam dichterbij.

"De oudste heeft de kracht."

Hij keek naar Elias.

"De tweede heeft de tegenkracht."

Toen keek hij naar Lyria.

"En de derde..."

Hij glimlachte.

"...heeft de sleutel."

Elias voelde een koude rilling.

"Welke sleutel?"

Het beeld bevroor.

Adrian keek naar hem.

"De sleutel naar het hart van de Bron."

Elias keek naar Lyria.

"Jij?"

Lyria keek naar haar handen.

"Ik wist het niet."

Een harde dreun schudde het paleis.

De spiegel begon te barsten.

Adrian trok zijn zwaard.

"Ze hebben ons gevonden."

Lucas kwam de kamer binnen rennen.

"Wie?"

Achter hem verschenen Helena, Mira en Aelor.

"Kaelion," zei Adrian.

Elias keek naar de spiegel.

"Waar is hij?"

"Hier."

Een stem klonk vanuit de gang.
Kaelion verscheen in de deuropening.
Maar deze keer was hij alleen.
Geen leger.
Geen Seraphine.
Alleen hij.
Zijn gezicht was ernstig.
"Ik kom niet om te vechten."
Lucas hief zijn zwaard.
"Dat geloven we niet."
Kaelion keek naar Elias.
"Je moet naar me luisteren."
Elias keek hem wantrouwig aan.
"Waarom zou ik?"
"Omdat Seraphine ons allemaal heeft verraden."
Lyria keek op.
"Wat bedoel je?"
Kaelion keek naar haar.
"Ze heeft nooit de Bron willen vernietigen."
"Wat wil ze dan?"
Kaelion antwoordde:
"Ze wil haar worden."
Niemand sprak.
Elias keek naar Kaelion.
"Dat kan niet."
"Ze heeft de kracht van de eerste bloedlijn gestolen."
Kaelion keek naar zijn eigen hand.
"En nu verzamelt ze de andere."
"Waarom?"

"Omdat de Bron sterft."

Elias voelde de Oorsprong reageren.

"Hoe weet je dat?"

Kaelion keek hem recht aan.

"Omdat ik haar heb horen schreeuwen."

Elias voelde een koude rilling.

"Wanneer?"

"Toen jij de poort opende."

Een rood licht verscheen buiten het paleis.

Kaelion keek naar het raam.

"Ze is hier."

De lucht boven Valeria werd donkerrood.

De mensen op straat begonnen te vluchten.

Een enorme krachtgolf sloeg tegen het paleis.

De muren trilden.

Lyria greep Elias' arm.

"Ze zoekt mij."

"Wie?"

"Seraphine."

Elias keek naar haar.

"Waarom?"

Lyria keek naar de spiegel.

"Vanwege de sleutel."

De spiegel brak.

Een klein rood kristal viel op de grond.

Lyria raapte het op.

Op het moment dat ze het aanraakte, verscheen er een lichtstraal.

Die raakte Elias.